

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Květoslavy Palonciové a soudců JUDr. Renáty Zimové a JUDr. Ivana Slivky ve věci žalobce **V. N.**, nar. xxx, bytem xxx zastoupeného Mgr. Zuzanou Kalivodovou, advokátkou se sídlem kanceláře Praha 5, náměstí 14. října 1307, za účasti vedlejšího účastníka na straně žalobce **J. Š.**, bytem jako žalobce, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Vránou, advokátem se sídlem kanceláře Praha 7, Janovského 35, proti žalovanému **Hlavnímu městu Praha**, se sídlem Praha, Mariánské náměstí 2/2, IČO 00064581, zastoupenému JUDr. Petrem Balcarem, advokátem se sídlem kanceláře Praha 1, Panská 6, za účasti vedlejších účastníků na straně žalovaného **1. Český statek, spol. s r.o.**, se sídlem Praha 9 – Dolní Počernice, Stará obec č.p. 7, zastoupeného Mgr. Marií Jandovou, advokátkou se sídlem kanceláře Praha 4, K Lesu 756, **2. Městská část Praha – Dolní Počernice**, se sídlem Praha 9 – Dolní Počernice, Stará obec 10, zastoupené JUDr. Irenou Baladovou, advokátkou se sídlem kanceláře Praha 6 – Vokovice, Lužná 716/2, o zdržení se imisí hluku, k odvoláním žalobce a všech zúčastněných na žalované straně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15. dubna 2016, č.j. 39C 57/2013-238,

t a k t o :

- I.** Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku o věci samé (I.) a výroku o nákladech státu (III.) **p o t v r z u j e**, ve výroku o nákladech řízení (II.) se m ě n í tak, že žalovaný a vedlejší účastníci na jeho straně jsou povinni zaplatit společně a nerozdílně žalobci k rukám advokátky JUDr. Zuzany Kalivodové částku

26.400 Kč a vedlejšímu účastníkovi na straně žalobce k rukám advokáta Mgr. Ing. Jana Vrány 9.000 Kč, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.

- II.** Žalovaný a vedlejší účastníci na jeho straně jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení k rukám advokátky Mgr. Zuzany Kalivodové 3.600 Kč a vedlejšímu účastníkovi na straně žalobce k rukám advokáta Mgr. Ing. Jana Vrány 1.800 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Shora citovaným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovanému povinnost zdržet se obtěžování žalobce hlukem překračujícím hygienické limity šířícím se z budovy č.p. xxx, objekt bydlení, na pozemku č. parc. xxx či z pozemku č. parc. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, vše zapsáno na LV č. xxx pro obec Praha, část obce a k.ú. Dolní Počernice u KÚ pro hlavní město Prahu, katastrální pracoviště Praha, pronikajícím na nemovitost ve spoluvlastnictví žalobce – stavbu č.p. xxx na pozemku č. parc. xxx, pozemek č. parc. xxx, zastavěná plocha a nádvoří a pozemek xxx, zahrada, vše zapsáno na LV č. xxx pro obec Praha, část obce a k.ú. Dolní Počernice u KÚ pro hlavní město Prahu, katastrální pracoviště Praha (I.), rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (II.) a žalovanému a vedlejším účastníkům na jeho straně uložil povinnost zaplatit společně a nerozdílně státu na účet soudu náklady řízení ve výši 46.308,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (III.).

Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce jako spoluvlastník specifikovaných nemovitostí domáhal zdržení se hluku, který se šíří ze sousedních nemovitostí ve vlastnictví žalovaného, spravovaných druhým vedlejším účastníkem a pronajatých prvním vedlejšímu účastníkovi, který zde provozuje penzion a dlouhodobě organizuje pravidelné i nahodilé hudební produkce s hlasitou živou či reprodukovanou hudbou. Pronajatá nemovitost není odhlučněna a produkce hudby nejsou časově omezeny, provoz je zdrojem hluku překračujícího hygienické limity, což potvrdilo měření hygienické stanice v létě roku 2011 i stavební úřad, který vyzval k užívání nemovitostí jen k povolenému účelu. I přesto obtěžování hlukem neustalo, jeho pronikání nevyřešily ani provedené stavební úpravy, zejména v letních měsících nemůže žalobce a jeho rodina v době konání akcí své nemovitosti nerušeně užívat.

Žalovaný se žalobou nesouhlasil, namítal nedostatek své pasivní legitimace ve sporu, když svěřením nemovitostí do správy městské části jej zbavuje možnosti rozhodování o jejich využití a z nemovitostí nemá žádný prospěch. Namítl dále, že na nemovitostech byly provedeny stavební úpravy za účelem jejich odhlučnění a poukázal na skutečnost, že před podáním žaloby nebyl ve smyslu ust. § 142a o.s.ř. vyzván ke splnění povinnosti.

Prvý vedlejší účastník uvedl, že z titulu rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16.3.2004 je užívání sporných nemovitostí povoleno pro příležitostní společenské akce a tvrzení o pravidelných hudebních produkcích není pravdivé, pouze svatby se pořádají i v nočních

hodinách od jara do podzimu. Z podnětu hygienické stanice byla realizována stavební opatření pro zvýšení neprůzvučnosti stavebních konstrukcí.

Druhý vedlejší účastník připustil, že v minulosti docházelo k překračování limitu imisí hluku, ještě před podáním žaloby byly provedeny úpravy k zajištění neprůzvučnosti stodoly, pokud je namítáno pronikání hluku i z pozemku, namítla, že z měření provedeného na podzim 2013 vyplynul závěr, že hluk na pozadí, který slyšení svědci nevnímají jako rušivý, převyšuje měřený hluk z objektu. Produkce se neodehrává venku a personál dbá na dodržování klidu a pořádku ve venkovním prostoru, živá hudba je povolena pouze do 22 hodin, následně reprodukováná a hosté jsou upozorněni na nutnost zavírání dveří, zavírá je i obsluhující personál.

Mezi účastníky nebylo sporu o vlastnických poměrech dotčených nemovitostí a o tom, že spolu bezprostředně ve vzdálenosti přibližně 3-4 metry sousedí. Soud I. stupně po provedeném dokazování vyšel ze skutkového stavu, že společníkem prvního vedlejšího účastníka byl do roku 2007 starosta druhého vedlejšího účastníka, současnými společníky jsou xxx a xxx. Na internetových stránkách ze dne 29.8.2013 tato společnost mimo jiné uvádí, že objekt penzionu je ideálním místem pro pořádání svateb, disponuje zahradou s venkovním posezením, možností grilování a stylovou stodolou s tanečním prostorem pro max. 80 osob s možností produkce hudby i tance. Žalobce i další majitelé okolních nemovitostí podali v roce 2011 stížnost hygienické stanici, v témže roce byl první vedlejší účastník vyzván stavebním úřadem k užívání prostor bývalé stodoly jen k povolenému účelu, tedy pořádání akcí pro veřejnost, starší osoby a děti typu dětského dne, Mikuláše a podobně s tím, že prostory nejsou vhodné pro soukromé oslavy s hudební produkcí v nočních hodinách. Zdravotní ústav provedl v nočních hodinách ze 17. na 18.6.2011 měření hluku ze společenské akce v chráněném venkovním prostoru žalobce s hodnotou 45 + - 1,7 db. Na objektu stodoly došlo na přelomu roku 2012 a 2013 ke stavebním úpravám, které měly snížit hladinu hluku ze společenského sálu. Žalobce a jeho manželka jsou důchodci a ve své nemovitosti tráví veškeré dny, hluk ze sousedství vnímají i přes to, že je slyšet jak místní komunikaci, tak vlaky, jde o hluk nesmírně rušivý, běžně se hraje ve dvě hodiny ráno, hlavně o víkendech od dubna do října. Pokud se koná akce, nemohou užívat ani zahradu. Stav trvá přibližně od roku 2006, nejhorší je intenzita bubňů, kdy se v jejich domě všechno chvěje, jako vibrace je dunění vnímatelné i při zavřených oknech. Rozdíl po provedených stavebních úpravách není výrazný, dunění i při zavřených oknech přetrvávalo. Při konání akce je slyšet hudba, zpěv a hluk od skupiny opilých lidí v takovém rozsahu, že na zahradě není možné si povídat. Situace se opakovala i po zásahu policie. Nemovitosti účastníků se nacházejí v klidné čtvrti. Účastníci akcí užívají i venkovní prostory, protože ve stodole se nesmí kouřit, živá hudba je provozována pouze do 22.00 hodin, následně reprodukováná, maximálně do 2.00 hodin, v létě bývají z důvodu větrání otevřeny dveře stodoly, v noci se kvůli hluku musí zavírat. Soudem ustanovený znalec v posudku i svém výslechu konstatoval, že nízkofrekvenční hluk šířící se z objektu stodoly do okolí i přes poměrně silný zdroj hluku na pozadí může a také ovlivňuje venkovní chráněný prostor stavby žalobce a bude zejména po 22. hodině a při otevřených dveřích sálu překračovat povolené limitní hodnoty. Podobné závěry platí i pro vnitřní chráněný prostor žalobce (ložnici) a to především z hlediska nízkofrekvenčního hluku, vibrací, dunění. I při zavřených oknech ložnice jsou nízké kmitočty měřitelné a i když se pohybují pod definovaným prahem slyšitelnosti, mohou být rušivým a obtěžujícím faktorem. Z hlediska celkového hluku nebylo sice možno ve vnitřním prostoru domu žalobce provést objektivní vyhodnocení, byl zde však prokázán vliv nízkých frekvencí a hudební produkce ze sálu stodoly bude s největší pravděpodobností vždy působit rušivě a ovlivňovat kvalitu bydlení žalobce. Znalec provedl měření simulací reprodukováné hudby, která běžně musí

vykazovat 90 až 100 dB, když 85 dB není pro publikum dostatečné a nezasáhlo by vnější a vnitřní chráněný prostor žalobce, přesto v něm byly naměřeny rušivé nízké tónové složky. Těm lze předejít ztlumením basů, což zhoršuje kvalitu hudby a ve výsledku se projeví tzv. hospodským efektem, tedy zvýšením hlasů osob, následným zesílením hudby, tedy ve výsledku zhoršením situace. Dle znalce postačí z hlediska hygienických limitů jediné vyrušení za noc k přerušení spánku.

Na základě takových skutkových zjištění soud I. stupně odkázal na ust. § 127 obč. zák. i § 1013 o.z., § 30 zák.č. 258/2000 Sb. a nař. vl. č. 272/2011 Sb. a dospěl k závěru, že pořádáním společenských akcí typu svatby v nemovitostech žalovaného může docházet a dochází k překračování hygienických limitů pro hluk při produkci hudby, čímž v míře nepřiměřené místním poměrům dochází k obtěžování žalobce v denních i nočních hodinách, což podstatně omezuje obvyklé užívání jeho pozemku. K námitkám žalovaného dodal, že není nutné prokazovat překročení limitů ze všech zdrojů hluku, když postačuje skutečnost, že limity překračuje reprodukováná hudba, s ohledem na závěry znalce ani provedené stavební úpravy nemohou pronikání hluku hlavně v jeho nízkých složkách zabránit. Ohledně rámce místních poměrů poukázal na provedené dokazování, zejména svědecké výpovědi, které potvrdily klidný charakter čtvrti s tím, že je zde slyšet vlak nebo místní komunikace, nicméně právě s ohledem na místní poměry by žalobce neměl snášet vyšší míru hluku než hygienickými předpisy povolenou. Pokud byl namítán nedostatek věcné legitimace žalovaného, odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 2269/2006.

S takovými závěry žalobě vyhověl, pokud jde o náklady řízení, ve vztahu k žalobci poukázal na prokázaný nedostatek předžalobní výzvy a rozhodl o nich s odkazem na ust. § 142a odst. 1 o.s.ř., o nákladech státu v rozsahu znalečného rozhodl podle § 148 odst. 1 o.s.ř.

Rozsudek napadli odvoláními žalobce a všichni zúčastnění na straně žalované.

Žalovaná vytkla soudu I. stupně procesní pochybení spočívající v tom, že aniž to žalobce žádal, zasáhl soud do výroku rozsudku doplněním slov „překračujícím hygienické limity“, a to poté, co byl upozorněn na případnou nevykonatelnost rozsudku. Takový postup má za nepřipustný. I po tomto zásahu má rozsudek za nevykonatelný, když přesně nespecifikuje, o jaký hluk se má jednat a v jakém období se ho má žalovaný zdržet. Setrval na svých argumentech k nedostatku věcné pasivní legitimace ve sporu s tím, že v důsledku svěření správy nemovitostí druhému vedlejšímu účastníkovi de facto vlastnická práva nevykonává, nemůže ovlivnit komu a za jakých podmínek budou nemovitosti pronajaty a nemá z jejich pronájmu žádný prospěch. V tomto směru nebylo respektováno ani ust. § 32 zákona o veřejném zdraví. Dále namítl, že i přes provedené stavební úpravy se žalobce neobrátil na některého z vedlejších účastníků a bez jakékoli výzvy podal žalobu. Zásadně nesouhlasí se závěry znaleckého posudku a vyjádření znalce, který pochybnosti o jeho správnosti nevyvrátil. Posudek nebyl zpracován na základě reálně konané akce v objektu, byl simulován hluk blížící se rockovému koncertu, když hudební produkce nebyly v řízení prokázány a společenské akce, případně i svatby nelze s koncertem či podobnými produkcemi srovnávat. Poukázal i na množství měření označených znalcem jako nevyhodnotitelná, zejména pokud jde o vnitřní prostor objektu žalobce. Závěry o intenzitě reprodukce hudby považuje za spekulativní. Žalobcova tvrzení o tom, že nebrojí proti akcím konaným pro spoluobčany, ale zejména proti akcím soukromým neobjasňuje, zda se domáhá ochrany před tvrzenou imisí hlukem či je jeho snahou bránit podnikání nájemce v objektu. Navrhl změnu rozsudku zamítnutím žaloby, případně jeho zrušením a vrácením věci soudu I. stupně k dalšímu řízení.

První vedlejší účastník zdůraznil provedení stavebně akustických opatření na snížení průzvučnosti pláště objektu i provedená provozní opatření, když deklaruje hudební produkci pouze v prostorech stodoly a po 22. hodině se zavřenými vchodovými dveřmi a následně použití pouze jeho aparatury s tím, že prostor není určen pro hlasité koncertní vystoupení. Poukázal na měření provedené po stavebních úpravách, dle kterého se výsledky pohybovaly ve stanoveném hygienickém limitu. Posudek znalce má za provedený za extrémních hlukových podmínek neodpovídajících charakteru konaných akcí, výroky o nesplnění hygienického limitu se vztahovaly k situaci, kdy na žádost znalce byl otevřen boční nouzový východ, který je jinak trvale uzamčený a je používán při údržbářských činnostech. Shodně se žalovaným namítl nepřipustnost zásahu soudu do výroku rozsudku, když žalobní požadavek byl jinak nevykonatelný. Zdůraznil změnu hlukových poměrů budovy po provedených stavebních úpravách s tím, že žalobce nevyčkal výsledků měření po jejich provedení, a znalecké měření prokazuje, že ke snížení průzvučnosti došlo. Navrhl změnu rozsudku zamítnutím žaloby, případně jeho zrušení a vrácení věci soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Druhý vedlejší účastník žalované strany shodně s předchozími poukázal na nevykonatelnost žalobního požadavku v důsledku jeho neurčitosti a zásah soudu I. stupně nad jeho rámec. Zásadně namíтал provedení znaleckého měření nikoli při konání skutečné akce, ale simulací, posudek má za neprůkazný, když se znalec zaměřil vždy na čas po 21. hodině, denní měření v souladu s nařízením vlády prováděno nebylo. Výsledky simulace odpovídají vybuzení převážně na 95 až 100dB a přesto je převážná část měření nevyhodnotitelná. Pokud znalec a následně i soud konstatovali, že byť jen jeden zvuk přesahující přípustný limit, je porušením předpisů, nutno dojít k závěru, že takové hodnocení je pro provozovatele objektu zcela likvidační, neboť by jej vůbec nemohl pro své podnikání užívat. Přitom provedením prokázaných stavebních úprav vynaložil veškeré úsilí. Od vypracování posudku do posledního jednání soudu nedošlo k jediné stížnosti na obtěžování hlukem, dodržovány jsou inzerované podmínky akcí. Shodně s předchozími navrhl změnu rozsudku případně jeho zrušení.

Žalobce napadl rozsudek v jeho nákladovém výroku, když namítl, že v poměrech projednávané věci je požadavek předžalobní výzvy přepjatým formalismem, a to i s ohledem na aktuální judikaturu, dle které nutno přihlížet i k dalším okolnostem konkrétní věci, zejména z toho pohledu, zda by výzva svůj smysl vůbec měla. Pokud se i po podání žaloby žalovaný chová, jakoby žalobcův nárok oprávněný nebyl, je namíste žalobci náhradu nákladů přiznat.

Vedlejší účastník na žalující straně se ztotožnil s odvoláním žalobce do nákladového výroku, k odvoláním účastníků žalované strany navrhl potvrzení rozsudku jako věcně správného s tím, že zejména vedlejší účastníci neučinili ničeho k zabránění imisí hluku, i přes podanou žalobu jsou nadále inzerovány komerční produkce. Závěry znalce má za správné a pokud jsou napadány podmínky měření, které je základem posudku, poukázal na skutečnost, že není známo, že by první vedlejší účastník na svých webových stránkách zveřejňoval rozvrh plánovaných akcí, znalec webové stránky sledoval bez vědomí žalované strany, žádná akce však zveřejněna nebyla a tato skutečnost si vyžádala provedení simulovaného měření.

Odvolací soud projednal věc při jednání (§ 214 odst. 1 o.s.ř.), v mezích podaných odvolání přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které předcházelo jeho vydání (§ 212 a § 212a os.ř.), a podaná odvolání, vyjma odvolání žalobce, opodstatněnými neshledal.

Soud I. stupně na základě dostatečných skutkových zjištění dospěl ke správným závěrům skutkovým i právním, odvolací soud se s nimi ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje, důvody rozsudku se vypořádávají i s podstatnou většinou námitek, které jsou uváděny v odvoláních.

Předně odvolací soud poukazuje na skutečnost, že po podání žaloby došlo, jak soud I. stupně správně zaznamenal, ke změně hmotněprávní úpravy dopadající na projednávanou věc. V souladu s rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.4.2015, sp.zn. 22Cdo 3940/2014 proto odvolací soud posuzoval žalobcův nárok podle právní úpravy obsažené v § 1013 o.z., když okruh právních skutečností zahrnutelných pod hypotézu § 127 obč. zák. a § 1013 o.z. je totožný a zásadně použitelná pro posuzování imisí je i stávající judikatura.

Pokud mají odvolatelé výhrady proti formulaci výroku rozsudku, lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 21Cdo 909/2003, dle kterého požadavek kladený na žalobu v ust. § 79 o.s.ř., aby z ní bylo patrné, čeho se žalobce domáhá, neznamená, že by žalobce byl povinen učinit soudu návrh na znění výroku jeho rozsudku. Označí-li žalobce přesně, určitě a srozumitelně povinnost, která má být žalovanému uložena, soud nepostupuje v rozporu se zákonem, pokud použitím jiných slov vyjádří ve výroku svého rozhodnutí stejná práva a povinnosti, kterých se žalobce domáhal. Pouze soud rozhoduje, jak bude formulován výrok jeho rozhodnutí; případným návrhem žalobce na jeho znění vázán není. Při formulaci výroku musí soud dbát, aby z obsahového hlediska vyjadřoval to, čeho se žalobce skutečně domáhal. Ani Ústavní soud ČR ve svém nálezu sp.zn. II. ÚS 3137/2009 nepřijímá formalistický přístup k žalobnímu petitu s tím, že z § 79 o.s.ř. nevyplývá, že by petit musel být zřetelně oddělen od ostatních částí žaloby, či musel mít určitou předepsanou formu, pouze ze žaloby jako celku musí být patrné, co je žádáno. Pokud v poměrech projednávané věci soud I. stupně podle námitek odvolatelů nepřipustně vybavil výrok rozsudku slovy „překračujícím hygienické limity“, nelze vzhledem k výše uvedeným závěrům vyšších soudů takové námitky akceptovat. V textu podané žaloby žalobce výslovně uvádí, že hluk šířící se z nemovitostí žalovaného je zdraví škodlivý, neboť přesahuje nejvyšší přípustné hygienické limity hlukové zátěže a tedy míru stanovenou zvláštními právními předpisy, a je zcela zřejmé, že se domáhá toho, aby toto obtěžování hlukem ustalo. Pokud soud I. stupně ve výroku svého rozsudku obtěžování hlukem přesahujícím hygienické limity žalovanému zakázal, postupoval ve vztahu k obsahu žalobního požadavku správně. Takový postup plně odpovídá procesnímu předpisu, obsahu žaloby a konečně i jistotě stran sporu o rozsahu zapovězeného jednání.

Pokud je dále výroku rozsudku vytýkáno, že nespecifikuje, jakého hluku a v jakém období se má vyslovený zákaz týkat, ani tato výtka není opodstatněná, když hygienické limity jsou jasně vymezeny právním předpisem pro denní i noční dobu, jejich prokazatelné překračování předcházející podání žaloby nebylo ani sporováno, pokud jde o období další, bylo dokazováním prokázáno, že akce způsobilé jejich překročení vyvolat, byly a jsou i nadále inzerovány a konají se jak před 22. hodinou, tak po ní.

Pokud je žalovaným opakovaně zdůrazňován nedostatek jeho pasivní věcné legitimace ve sporu, ani s touto námitkou se nelze ztotožnit. Soud I. stupně správně s odkazem na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR uzavřel, že z titulu prokázaného vlastnického práva je žalovaný ve věci pasivně legitimován, odkázat lze i na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 22Cdo 223/2005, dle kterého může být žaloba na obtěžování nad míru přiměřenou poměrům podána úspěšně jak proti přímému rušiteli, tak i proti vlastníku nemovitosti, který ji přenechal jinému k činnosti z níž rušení vychází; je pak věcí tohoto vlastníka, aby přímému rušiteli v dalším rušení zabránil. Toto rozhodnutí zároveň odkazuje na názor formulovaný již

ve vztahu k obecnému zákoníku občanskému z roku 1811, dle kterého žalovaným jest vlastník pozemku, odkud vychází zásah, bez zřetele k tomu, kdo jeho původcem. Ani právní úprava obsažená v zákoně o hlavním městě Praze dle názoru odvolacího soudu nezbavuje žalovaného povinností plynoucích mu v projednávané věci z vlastnického práva, když není jediného důvodu nepřiměřeně zatěžovat vlastníka imisemi dotčené nemovitosti složitými otázkami samostatných a přenesených působností hlavního města a jednotlivých městských částí, vlastnického právo žalovaného plyne z veřejné evidence a povinnost udržet se imisí přímo ze zákona. Přenechání nemovitostí do správy jinému subjektu nezbavuje žalovaného zákonné povinnosti vlastníka zdržet se nepřiměřených imisí.

Podle § 1013 o.z. se vlastník drží všeho, co působí, že mimo jiné hluk vniká a pozemek jiného vlastníka v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezuje obvyklé užívání pozemku.

Podstatná část odvolacích námitek je směřována proti skutkovým zjištěním o naplnění zákonných předpokladů výše citovaného ustanovení. Odvolací soud má za to, že s jejich naplněním se soud I. stupně jak po stránce skutkové, tak po stránce právní, vypořádal dostatečně a správně.

Pokud jde o intenzitu hluku pronikajícího na nemovitosti žalobce z nemovitostí žalovaného, nebylo ani sporováno, že nejméně od roku 2006 až do doby krátce předcházející podání žaloby v roce 2013 prokazatelně k překračování hygienických limitů docházelo, v teplotně příznivých měsících roku intenzivně, opakovaně a pravidelně, bez ohledu na stížnosti sousedů, zásahy policie, měření hygienickou stanicí v roce 2011 i bez ohledu na výzvu stavebního úřadu k užívání nemovitostí pouze k jejich kolaudovanému účelu. Pokud pak jde o období po provedených stavebních úpravách, shodně se soudem I. stupně má odvolací soud dle závěrů znaleckého dokazování za prokázané, že minimálně hudba reprodukováná v nočních hodinách vlastní aparaturou vedlejšího účastníka, je způsobilá zasáhnout překročením hygienických limitů do chráněného prostoru žalobce. Znalec jak v posudku, tak ve svém výsledku přesvědčivě vysvětlil, z jakých důvodů přistoupil k měření za simulovaných podmínek, zcela přílehavě k jejich simulaci využil jak vlastní aparaturu, tak přímo aparaturu provozovatele objektu, v přehledně zpracovaných tabulkách pro vnější i vnitřní chráněný prostor žalobce uvedl, kdy hluk nespĺňuje hygienický limit a to v časovém rozpětí 21:09 až 23:18 hodin. Měření neprobíhalo vždy jen při otevřených dveřích sálu, neprobíhalo vždy v hladině nad 90 dB, přesto znalec překročení hygienických limitů shledal, ve svém výsledku poukázal na akustickou tvrdost prostoru s tím, že nízké kmitočty, které jsou silné a právě výrazně rušivé, se tlumí špatně a z jejich hlediska by odhlučnění mohla zajistit jen dražší rekonstrukce objektu. Podrobně a přesvědčivě zodpověděl dotazy soudu i účastníků. Ve spojení s prokázanými skutečnostmi, že objekt „stodoly“ není možno větrat jinak, než dveřmi, s tím, že zaměstnanci penzionu musí upozorňovat zákazníky na nutnost zavírání dveří po 22. hodině, s tím, že ještě v průběhu řízení první vedlejší účastník inzeroval možnost využití objektu stylové stodoly s tanečním prostorem s možností reprodukce hudby i tance pro 80 osob, je správný závěr o tom, že je namístě žalobě vyhovět, když pořádáním podobných soukromých akcí může docházet a dochází k překračování hygienických limitů pro hluk ve smyslu § 30 zák.č. 258/2000 Sb. Pouhá tvrzení žalovaného a vedlejších účastníků o tom, že aktuálně podobné akce v objektu neprobíhají, nemohou vyvrátit správnost uvedených zjištění a nemohou být zároveň zárukou toho, že akce v budoucnu pořádány nebudou, zvláště s přihlédnutím k námitce vedlejšího účastníka o tom, že zákaz podobných akcí by byl z podnikatelského hlediska pro provozovatele likvidační, která zároveň stále přehlíží, k jakému účelu byl objekt stodoly stavebně určen.

Pokud jde o míru přiměřenosti hluku místním poměrům, vycházel soud I. stupně zejména ze svědecky zjištěné skutečnosti, že dotčené nemovitosti se nacházejí ve čtvrti klidného charakteru, zároveň je třeba v tomto směru poukázat na judikaturu, dle které obtěžování přesahující meze stanovené hygienickým předpisem, přesahuje i míru přiměřenou místním poměrům (viz. NS Č 22 Cdo 3532/2006, 22Cdo 1296/2008).

Z výše uvedených důvodů nemá odvolací soud žádnou z odvolacích námitek za důvodnou a proto napadený rozsudek soudu prvního stupně v jeho výroku o věci samé a výroku o nákladech státu podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.

Důvodnou shledal odvolací soud argumentaci žalobce ve vztahu k výroku rozsudku o náhradě nákladů řízení. Správně bylo poukázáno na skutečnost, že ani řádná předžalobní výzva by v poměrech projednávané věci nevedla k naplnění svého účelu, tedy vyhovění žalobnímu požadavku, a dostupná judikatura zastává názor, že pro takový případ by žalobce neměl být z nákladového hlediska sankcionován. Z titulu takových judikaturních závěrů proto odvolací soud shledal, že i při absenci předžalobní výzvy má úspěšný žalobce spolu s vedlejším účastníkem na jeho straně právo na náhradu nákladů řízení a proto podle § 220 odst. 1 o.s.ř. nákladový výrok rozsudku soudu I. stupně změnil. Žalobci náleží za soudní poplatek ze žaloby 2 000 Kč, za zálohu na znalečné 10 000 Kč, za zastupování advokátem odměna za 8 úkonů právní služby po 1 500 Kč a 8 paušálních náhrad po 300 Kč, celkem 26 400 Kč. Vedlejšímu účastníku na straně žalobce pak odměna za zastupování advokátem za 5 úkonů právní služby po 1 500 Kč a 5 paušálních náhrad po 300 Kč, celkem 9 000 Kč.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. a úspěšnému žalobci přiznána náhrada za dva úkony právní služby po 1 500 Kč a dvě paušální náhrady po 300 Kč, vedlejšímu účastníku na jeho straně pak náhrada ze jeden úkon právní služby ve výši 1 500 Kč a jedna paušální náhrada 300 Kč.

P o u ě n í : Přípustnost dovolání proti tomuto rozsudku podle § 237 až 238a o.a.ř. je oprávněně zkoumat jen dovolací soud. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Praze dne 27. března 2017

JUDr. Květoslava Palonciová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Rejentová